

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **KREDIT DĚČÍN, a. s.**, se sídlem Masarykovo nám. 3/3, Děčín I, zastoupené JUDr. Vladimírou Kolaříkovou, advokátkou se sídlem Masarykovo nám. 3/3, Děčín I, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 29. 5. 2007, č. j. O-164124, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2008, č. j. 11 Ca 183/2007 - 100,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2003, č. j. O-164124, žalovaný podle § 8 odst. 3 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, zamítl žalobkyni přihlášku kombinované ochranné známky ve znění „ČESKÁ KONSOLIDAČNÍ AGENTURA“, neboť toto označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb. Rozklad žalobkyně předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda Úřadu“) rozhodnutím ze dne 6. 10. 2003, č. j. O-164124, zamítl a napadené rozhodnutí o zamítnutí výše uvedené přihlášky ochranné známky potvrdil. Žalobu proti

tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Ca 191/2004 - 140.

Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobkyně uvedené rozhodnutí městského soudu zrušil rozsudkem ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 As 2/2006 - 168, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění shledal rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, protože je měl městský soud zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, a dodal, že žalovaný „*se také opomněl zabývat tím, zda v úvahu nepřichází současné naplnění také některých dalších zákonných důvodů pro vyloučení zápisu přihlašované ochranné známky, například těch uvedených v ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o ochranných známkách.*“

Městský soud následně rozsudkem ze dne 31. 1. 2007, č. j. 5 Ca 330/2006 - 178, rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 6. 10. 2003 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Předseda Úřadu poté rozhodnutím ze dne 29. 5. 2007, č. j. O-164124, původní rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2003 změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tak, že přihláška předmětné ochranné známky se zamítá podle § 22 odst. 1 a § 4 písm. f), g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách.

Žalobu, kterou žalobkyně brojila proti posledně zmíněnému rozhodnutí předsedy Úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného, městský soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 3. 2008, č. j. 11 Ca 183/2007 - 100. V odůvodnění se zabýval obsahem pojmu „klamavost označení“, přičemž zejména uvedl, že při posouzení otázky, zda určité přihlášené označení je označením klamavým, jde o správní uvážení, v jehož rámci musí správní orgán v každém konkrétním případě z hlediska všech rozhodných okolností zkoumat, zda přihlášené označení neobsahuje takový prvek, který by mohl veřejnost uvést v omyl. Úvaha správního orgánu, proč byl návrh zamítnut, je v odůvodnění rozhodnutí obsažena. Tato úvaha je správná a dostatečná, nevybočuje ze zásad logiky a má oporu v obsahu spisového materiálu. Správní úřad nebyl povinen blíže se zabývat otázkou práva přednosti ve vztahu k datu přijetí a nabytí účinnosti zákona o České konsolidační agentuře. V době, kdy bylo o přihlášce rozhodováno, již předmětný zákon nabyl účinnosti a žalovaný tuto skutečnost nemohl ignorovat a zapsat do rejstříku označení slovně shodné s institucí, jež byla zřízena zákonem pro určitou specifickou činnost.

K námitce porušení § 22 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb. konstatoval, že před vydáním rozhodnutí správní úřad výslovně žalobkyni nepředložil spisový materiál, ani ji nevyzval k případnému vyjádření k dalšímu uvažovanému důvodu pro zamítnutí přihlášky. Se zřetelem na dosavadní průběh řízení (správního i soudního) však toto pochybení nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, nemohlo se jednat o rozhodnutí překvapivé. Základním důvodem pro zamítnutí podané přihlášky byl závěr o klamavosti označení. Druhý důvod zápisné nezpůsobilosti (rozpor s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy) se odvíjel od předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci. Rozsudek kasačního soudu byl doručen oběma stranám a žalobkyně tak věděla, že správní orgán bude muset v řízení o rozkladu posoudit i tuto otázku zápisné způsobilosti. Po vrácení věci žalovanému šlo výlučně o otázku právního posouzení a nikoli o otázku

doplnění dokazování či zjišťování dalších podkladů. Skutkový stav zůstal po celou dobu řízení v podstatě nezměněn, žalobkyně tak nebyla na svých procesních právech nijak zkrácena. Za těchto okolností by zrušení rozhodnutí bylo nadbytečné a formalistické, neboť účelu vytýkaného ustanovení bylo zjevně dosaženo.

S ohledem na § 45 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. pak byla nedůvodná i námitka týkající se označení, složení a odbornosti rozkladové komise.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) včas kasační stížnost. Namítla, že odvolací orgán je povinen umožnit všem účastníkům seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, pokud tyto podklady sám rozšířil. Přitom změnit napadené rozhodnutí může dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jen tehdy, pokud dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné. Ve výroku o zamítnutí zápisu přihlášky je jako důvod zápisné nezpůsobilosti nově uveden rozpor s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Je nepřijatelné, aby se odvolací orgán bez řádně provedeného věcného přezkumu pouze odvolával na právní názor, vyslovený údajně Nejvyšším správním soudem v jeho dřívějším rozhodnutí ve věci. Kasační soud totiž nevyslovil závazný právní názor, že přihlašovaná ochranná známka je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, pouze deklaroval, že se žalovaný touto otázkou opomněl zabývat. Akceptování postupu předsedy Úřadu by znamenalo, že o zápisné způsobilosti by v tomto ohledu rozhodoval v jednom stupni Nejvyšší správní soud. O této otázce tak žalobkyni nebylo umožněno jednat před správním orgánem.

Dále uvedla, že hlavním důvodem pro zamítnutí její přihlášky byla její diskriminace vůči jinému subjektu působícímu později na trhu pod shodným názvem. O prioritě její přihlášky nebylo sporu a žalobkyně tak nemohla nikoho klamat, když v době podání přihlášky na trhu poskytovatel stejných služeb, poskytovaných pod stejným označením ještě nebyl a přihláškou shodné ochranné známky si ochranu svých poskytovaných služeb nechránil. V tomto ohledu je rozhodnutí soudu nedostatečně odůvodněné.

Navíc subjekt, kvůli němuž mělo údajně dojít k zamítnutí zápisu ochranné známky již neexistuje (a není tak na trhu) a ke klamavosti tak již dojít nemůže. Zamítnutím zápisu předmětné ochranné známky žalobkyně umožnil žalovaný realizaci zápisu později přihlášené (19. 9. 2001) ochranné známky jiného subjektu (číslo zápisu 275800), jejímž vlastníkem je nyní Česká republika.

Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobkyně nemohla být zkrácena na svých procesních právech, neboť posouzením rozporu s veřejným pořádkem a dobrými mravy byl zavázán předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. K otázce klamavosti pak dodal, že pro registraci přihlašovaných označení je obecně rozhodující situace v době zápisu, nikoli jen okolnosti známé v době podání přihlášky. V daném případě se jednalo o zamítnutí registrace označení z absolutních důvodů veřejnoprávního charakteru, tuto situaci nelze směřovat s řízením sporným, kdy proti sobě stojí klasicky soukromé zájmy dvou či více subjektů. V případě absolutních důvodů zápisné

nezpůsobilosti je rozhodnou skutečností ochrana veřejných zájmů a nikoli to, zda k danému označení uplatňuje právo přednosti více subjektů. Zánik České konsolidační agentury pak je vzhledem k § 75 s. ř. s. k přezkumu zákonnosti napadeného správního rozhodnutí okolností nerozhodnou. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost není důvodná.

V daném případě správní orgány zamítly přihlášku kombinované ochranné známky „ČESKÁ KONSOLIDAČNÍ AGENTURA“ z důvodů stanovených v § 4 písm. f), g) zákona č. 441/2003 Sb.

Důvod klamavosti [původně § 2 odst. 1 písm. g) zákona č. 137/1995 Sb., posléze § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.] předmětného označení žalovaný shledal již v první fázi správního řízení (viz Výsledek věcného průzkumu ze dne 25. 4. 2002) a na svém názoru setrval až do konečného správního rozhodnutí ve věci.

S tímto závěrem, potvrzeným rozsudkem městského soudu, se ztotožnil i kasační soud. Předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí odborně a objektivně vyložil obsah a rozsah neurčitěho právního pojmu „klamat veřejnost“, který poté konfrontoval s konkrétními skutkovými zjištěními a okolnostmi případu a následně posuzovanou věc do rámce vytvořeného neurčitým právním pojmem správně zařadil (k otázce soudního přezkumu aplikace neurčitých právních pojmů srov. např. č. 896/2006, č. 701/2005, č. 701/2005 Sb. NSS).

Co se týče jednotlivých stížných námitek, je ve vztahu k otázce klamavosti v první řadě nutno uvést, že při meritorním rozhodování o přihlášce správní orgán vychází ze skutkového stavu ke dni, k němuž je o přihlášce rozhodováno, nikoli tedy ke dni podání přihlášky. Zásada koncentrace skutkového stavu ke dni podání přihlášky nejen, že není zákonem stanovena (ba naopak, jak plyne např. z § 5, § 28 či § 32 zákona č. 441/2003 Sb.), ale zejména ve vztahu k absolutním překážkám zápisné způsobilosti veřejnoprávního charakteru (ke kterým nepochybně patří i klamavost označení), by postrádala i logiku. Neurčité právní pojmy, jimiž je tento typ překážek vymezován, zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Bylo by poněkud absurdní, pokud by správní orgán byl povinen zapsat do rejstříku ochrannou známku, u níž by v okamžiku zápisu existovaly překážky zápisné způsobilosti. Nicméně, pokud by taková překážka vznikla až po podání přihlášky (a taková situace může nastat např. u překážky klamavosti či rozporu s veřejným pořádkem), musí se správní orgán s takovou změnou situace a se všemi s ní souvisejícími okolnostmi v odůvodnění rozhodnutí řádně vypořádat.

V souzené věci je však v tomto ohledu nutno podotknout, že okamžik, kdy byl schválen, popř. nabyl účinnosti zákon č. 239/2001 Sb., o České konsolidační agentuře a o změně některých zákonů (zákon o České konsolidační agentuře), poněkud postrádá na významu, neboť, jak bylo ve správním řízení prokázáno, již před datem podání předmětné přihlášky byla relevantní spotřebitelská veřejnost seznámena se záměrem transformace

Konsolidační banky Praha, s. p. ú. v právnickou osobu zřízenou zákonem a nazvanou Česká konsolidační agentura. Ostatně nelze si nevšimnout, že předmětná přihláška byla žalobkyní podána v týž den (7. 2. 2001), kdy vláda České republiky učinila důležitý krok uprostřed legislativního procesu a usnesením č. 110/2001 schválila návrh zákona o České konsolidační agentuře ve znění uvedeném v příloze stanoviska Legislativní rady vlády a upraveném podle připomínek vlády.

Pokud jde o zamítnutí přihlášky kvůli rozporu s veřejným pořádkem [původně § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 137/1995 Sb., posléze § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb.], namítla žalobkyně, že s tímto důvodem byla poprvé seznámena až v konečném rozhodnutí předsedy Úřadu. V tomto bodu dává kasační soud žalobkyni za pravdu. Předseda Úřadu poté, kdy bylo jeho předchozí rozhodnutí městským soudem zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, pokračoval v řízení o rozkladu a na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 As 2/2006 - 168, se zabýval též možným současným naplněním dalších zákonných důvodů vylučujících zápis přihlašovaného označení, přičemž dospěl k závěru o existenci překážky dle § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., a tedy o nutnosti změny rozhodnutí žalovaného (správního orgánu I. stupně). Za této situace správně postupoval dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když ustanovení tohoto zákona o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a o zákazu změny napadeného rozhodnutí z důvodu ztráty možnosti odvolat se dle § 45 odst. 1 zákona č. 441/2003 Sb. neuplatní. V případě postupu podle výše uvedeného ustanovení správního řádu však má rozkladový orgán povinnost umožnit účastníku řízení vyjádřit se nejen k podkladům rozhodnutí nově pořízeným rozkladovým orgánem [§ 36 odst. 3 ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], ale též k případným novým důvodům, pro něž hodlá přihlášku zamítnout (§ 22 odst. 4 zákona č. 441/2003 Sb.). Předseda Úřadu tak ale neučinil a žalobkyni neumožnil vyjádření k nově shledané překážce zápisné způsobilosti spočívající v rozporu s veřejným pořádkem, čímž podstatně a zcela nepřijatelně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem.

Kasační soud však, ve shodě se soudem městským, s ohledem na výjimečné okolnosti případu neshledal, že by tato vada řízení mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Totiž, po věcném průzkumu přihlášky (§ 22 zákona č. 441/2003 Sb.) má žalovaný zjednodušeně řečeno možnost pouze alternativního postupu - buď přihlášku zamítne nebo ji zveřejní ve Věstníku (§ 23 zákona č. 441/2003 Sb.). Pro zamítnutí přihlášky pak stačí, není-li přihlašované označení způsobilé zápisu byť jen z jediného z důvodů stanovených v § 4 a § 6 zákona č. 441/2003 Sb. Jestliže tedy bylo použití důvodu klamavosti pro zamítnutí přihlášky výše posouzeno zákonným, nemohla mít případná vada řízení či nesprávnost vztahující se již pouze k dalšímu důvodu negativního rozhodnutí (rozpor s veřejným pořádkem) na zamítnutí přihlášky vliv. Tedy, ač by mohl být závěr o rozporu přihlašovaného označení s veřejným pořádkem z hlediska procesního právem zpochybňován, nemohl mít vadný postup předsedy Úřadu dopad na nutnost zamítnutí přihlášky z důvodu klamavosti označení. Smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy tedy nelze vnímat jako samoučelné (samonosné) a tím spíše nemohou představovat bezúčelnou překážku pro aplikaci normy hmotněprávní. Zrušit za dané situace rozhodnutí předsedy Úřadu by znamenalo pouze vedení dalšího správního řízení s již dopředu známým výsledkem (zamítnutí přihlášky) a jako takové by bylo v rozporu s požadavkem

racionálního a efektivního rozhodování veřejné správy i správních soudů. Lze jen dodat, že ačkoliv žalobkyně věcné posouzení aplikace důvodu rozporu s veřejným pořádkem neučinila předmětem kasační stížnosti, ani o naplnění této překážky zápisné nezpůsobilosti nemá Nejvyšší správní soud v daném případě pochyb.

Ve zjištěném skutkovém stavu pak Nejvyšší správní soud neshledal diskriminační přístup správních orgánů vůči žalobkyni. Důvody zamítnutí přihlášky spočívaly v existenci absolutních překážek zápisné způsobilosti, a to veřejnoprávního charakteru (klamavost, rozpor s veřejným pořádkem), k nimž je žalovaný povinen přihlížet z úřední povinnosti. Nejednalo se tak o řízení sporné (typicky řízení o námitkách), v němž by se jednalo o soukromé zájmy více subjektů a z tohoto důvodu je též irelevantní poukaz žalobkyně na prioritu její přihlášky. Z § 20 zákona č. 441/2003 Sb. (stejně jako původně z § 6 zákona č. 137/1995 Sb.) jednoznačně vyplývá, že účelem práva přednosti, vznikajícího dnem podání přihlášky, je řešení vztahů přihlášek shodných nebo podobných ochranných známek pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, a to stanovením pořadí na základě časové posloupnosti podání takových přihlášek. Pokud pak žalobkyně v těchto souvislostech namítá, že žalovaný svým postupem cíleně umožnil zápis později podané shodné ochranné známky jinému subjektu, je toto tvrzení v řízení o zamítnutí přihlášky ochranné známky žalobkyně nepodstatné nejen z důvodu, že se jednalo o jiné správní řízení, ale též i s ohledem na existenci výše uvedených absolutních překážek zápisné způsobilosti v tomto případě.

Podle § 75 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Napadené rozhodnutí předsedy Úřadu bylo vydáno dne 29. 5. 2007, tedy ještě v době, kdy Česká konsolidační agentura existovala. Poukázala-li tedy žalobkyně na zánik České konsolidační agentury ke dni 31. 12. 2007, nejednalo se o skutečnost, kterou by měl soud při přezkumu napadeného správního rozhodnutí brát na zřetel. Tuto námitku navíc žalobkyně uplatnila až při soudním jednání konaném dne 6. 3. 2008, tedy opožděně (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud shledal námitky žalobkyně nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2008

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu